

не бѣше затихнала: поляцитѣ ще вѣрвятъ напрѣдъ въ боя, а руската армия ще стои задъ гърба имъ. Тази безчовѣчна заповѣдъ дигнала изъ единъ пжтъ негодуванието на поляцитѣ. На 27. ноември (1830.) тѣ провъзгласили революцията въ Варшава, съ надежда, че ще запалятъ цѣла Полша. Съ викове: „не, Полша, ти не си безъ защитници“, които издаватъ единъ благороденъ ентузиазмъ, съ викове: „на оржжие!“ — всички тѣрчели къмъ центъра на Варшава, всички давали разпореждания. Работниците, които участвуватъ въ всѣка революция съ цѣлата си душа, вѣоржжени, тичали изъ улицитѣ съ една екзалтация, която стигала до самозабрава.¹⁾ Парижката революция, ехото на която стигнало до поляцитѣ, ги още повече вѣодушевявала. „Вѣзбуждението бѣше чудесно — пише единъ историкъ. Правѣха всички несмѣтни жертви. Женитѣ даваха въ сѣкровището своитѣ обици и своитѣ прѣстени. Богатитѣ граждани дигаха на свои разноски цѣли ескадрони.“ Никога подобна опасностъ, каквато заплашвала Полша, не е раждала такива източници за противодѣйствието.²⁾ „Хероическата грѣска, която прѣзъ пѣрвитѣ дни на революцията вѣодушевяваше столицата на Полша, нѣма нищо аналогично въ историята. Въ Литва! — бѣха казали. И народътъ, съ своя удивителенъ инстинктъ, повтаряше: въ Литва!“³⁾ Този удивителенъ ентузиазмъ се чулъ и въ Парижъ. Отзивчивъ къмъ революциитѣ, парижкиятъ народъ разнасялъ славата на Полша въ всичкитѣ локали и театри. Юлскитѣ революционери се спирали по улицитѣ на революционния градъ съ думитѣ: Полша е свободна. „Това бѣше за Франция единъ националенъ праздникъ, една втора юлска революция“ — пише Луи Бланъ. „Да помогнемъ на

¹⁾ Louis Blanc, loc. cit. стр. 159.

²⁾ Louis Blanc, loc. cit. стр. 164.

³⁾ Louis Blanc, loc. cit. стр. 163.